

Na posl. br. P-2569/2025

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Tužitelj: HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623, zastupan po odvjetniku Žarku Smolčiću, Zagreb, Jurišićeva 23

Tuženici: 1. HRVATSKO MIROVINSKO OSIGURANJE d.o.o., u stečaju, Zagreb, Mihanovićeve ulica 3, OIB: 80983571963

2. VLATKO BUKOVAC, OIB: 92108517120, Zagreb, Ulica Ljudevita Posavskog 32D, kojeg zastupa odvjetnik Vladimir Penezić iz Odvjetničkog društva PENEZIĆ i PARTNERI d.o.o., Zagreb, Strojarska 22

DRUGOTUŽENIKOV
ODGOVOR NA TUŽBU

- dvostruko
- punomoć
- prilozi

1. Drugotuženik Vlatko Bukovac za zastupanje u ovoj parnici ovlastio je odvjetnika Vladimira Penezića iz Odvjetničkog društva PENEZIĆ I PARTNERI d.o.o., Strojarska 22, Zagreb te se prilaže predmetna punomoć i predlaže da se drugotuženiku sva pismena dostavljaju putem njegova punomoćnika.

Dokaz: punomoć za zastupanje od 01.12.2025.; dostavlja se kao Prilog 1.1.

2. Tužba je u cijelosti neosnovana pa drugotuženik predlaže da sud presudom odbije sve tužbene zahtjeve i naloži tužitelju naknaditi drugotuženiku parnične troškove sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude.

3. Tužba sadrži tri zasebna tužbena zahtjeva i to:

(1) Tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti odluke skupštine vjerovnika u stečajnom postupku nad dužnikom HRVATSKO MIROVINSKO OSIGURANJE d.o.o., u stečaju, OIB: 80983571963, Antuna Mihanovića 3, Zagreb, a koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, poslovni broj St-1162/2023 od dana 04. travnja 2025. godine.

(2) Tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o ustupu (cesiji) tražbina od dana 7. travnja 2025. ovjeren po javnom bilježniku Ilinki Lisonek, OV-3186/2025 sklopljen između HRVATSKO MIROVINSKO OSIGURANJE d.o.o., u stečaju, Zagreb, Mihanovićeve ulica 3, OIB: 80983571963 i Vlatka Bukovca, OIB: 92108517120, Zagreb, Ulica Ljudevita Posavskog 32D.

(3) Tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o kupoprodaji potraživanja od dana 7. travnja 2025. sklopljen između HRVATSKO MIROVINSKO OSIGURANJE d.o.o., u stečaju, Zagreb, Mihanovićeve ulica 3, OIB: 80983571963 i Vlatka Bukovca, OIB: 92108517120, Zagreb, Ulica Ljudevita Posavskog 32D.

S obzirom da je tužitelj naznačio vrijednost predmeta spora (VPS) u ukupnom iznosu od 364.858,69 EUR, a svaki od tužbenih zahtjeva odnosi se na odluke skupštine vjerovnika, odnosno ugovore, koji se svaki sam za sebe odnose na tražbine koje je prvotuženik imao prema tužitelju u ukupnom iznosu od 364.858,69 EUR, a koje je prodao i ustupio drugotuženiku, to je logično da VPS po svakom od navedenih tužbenih zahtjeva ponaosob iznosi 364.858,69 EUR. U protivnom proizlazilo bi da je VPS svakog od 3 tužbena zahtjeva 1/3 iznosa od 364.858,69 EUR, dakle 121.619,56 EUR po tužbenom zahtjevu, što je očito suviše nisko označen VPS, dok je pravilno i zakonito naznačiti VPS u iznosu koji predstavlja zbroj VPS-a sva tri tužbena zahtjeva, od kojih svaki iznosi 364.858,69 EUR, dakle u iznosu od 1.094.576,07 EUR.

Naime, prema članku 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku (ZPP) ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva.

Prema čl. 40 st. 2. i 3. ZPP-a kad se tužbeni zahtjev ne odnosi na novčanu svotu, a tužitelj je vrijednost predmeta spora očito suviše nisko naznačio, tako da se postavlja pitanje prava na naknadu troškova postupka, sud će, po službenoj dužnosti ili na prigovor tuženika, najkasnije na pripremnom ročištu, brzo i na prikladan način provjeriti točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojega nije dopuštena posebna žalba odrediti vrijednost predmeta spora.

Slijedom iznesenog, drugotuženik predlaže da sud rješenjem odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.094.576,07 EUR, obzirom je u tužbi očito suviše nisko označena iznosom od 364.858,69 EUR.

4. Prvim tužbenim zahtjevom tužitelj traži utvrđenje ništetnosti odluka skupštine vjerovnika donesene 4. travnja 2025. u stečajnom postupku nad prvotuženikom, a koje je tužitelj naveo u istom tužbenom zahtjevu.

Postoji više razloga zbog kojih je ovaj tužbeni zahtjev neosnovan.

5. Prije svega, ni prvotuženik niti drugotuženik nisu donijeli odluke za koje tužitelj traži utvrđenje ništetnosti. U samoj tužbi i predmetnom tužbenom zahtjevu navedeno je da je ovu odluku donijela SKUPŠTINA VJEROVNICA U STEČAJNOM POSTUPKU OTVORENIM NAD PRVOTUŽENIKOM.

Drugotuženik nije stečajni vjerovnik u stečajnom postupku nad prvotuženikom niti je sudjelovao na predmetnoj skupštini vjerovnika kao stečajni vjerovnik. Posljedično, nije donosio niti je mogao donositi odluke na toj skupštini vjerovnika, a što je sve bjelodano iz zapisnika sa skupštine vjerovnika održane 4. travnja 2025., a koji je tužitelj priložio uz tužbu.

Pored navedenoga, ukazuje se kako niti prvotuženik nije stečajni vjerovnik u stečajnom postupku koji je nad njim otvoren, pa je stoga misterij zbog čega je tužitelj tužbom kojom zahtjeva da se utvrdi ništetnost odluka skupštine vjerovnika utužio osobe koje nisu donijele predmetne odluke.

Dakle, drugotuženik, a niti prvotuženik nisu građanskopravno pasivno legitimirane osobe u ovoj parnici, jer nisu donositelji odluka za koje tužitelj traži utvrđenje ništetnosti, stoga se ističe **prigovor promašene pasivne legitimacije** te predlaže naslovnom sudu već iz navedenog razloga odbiti prvo istaknuti tužbeni zahtjev u cijelosti.

6. Članak 322. Zakona o obveznim odnosima (ZOO), kojeg tužitelj ističe kao pravni propis na kojem temelji sva tri tužbena zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti, pa tako i tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti odluke skupštine vjerovnika, izrijeком određuje da je **ugovor** koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Dakle, odredba čl. 322. ZOO ne određuje da bi odluka skupštine vjerovnika u stečajnom postupku bila ili mogla biti ništetna. ZOO ne uređuje stečajni postupak, nego, kao što mu i sam naziv kaže, obvezne odnose.

Odluke skupštine vjerovnika koje su donesene u stečajnom postupku ne mogu biti ništetne. Odluka skupštine vjerovnika može se ukinuti ako je nepravilna ili nije donesena na zakonit način, međutim u okviru stečajnog postupka, a nikako ne može biti ništetna, osobito ne pozivanjem na pravila obveznog prava. Ovo zbog toga što je **čl. 108. Stečajnog zakona, koji nosi naslov: Ukidanje odluke skupštine vjerovnika**, propisano da će sud na zahtjev razlučnoga vjerovnika, stečajnoga vjerovnika koji nije nižega isplatnog reda, stečajnoga upravitelja ili iznimno po službenoj dužnosti ukinuti odluku skupštine vjerovnika ako je protivna zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika. O takvom zahtjevu sud je dužan odlučiti odmah na toj skupštini, a u složenijim slučajevima može odgoditi donošenje odluke za osam dana od dana održavanja skupštine.

7. Tužitelju, odnosno njegovom punomoćniku, poznato je ovo pravilo iz čl. 108. Stečajnog zakona, a dokaz tome je činjenica da je tužitelj koristio pravna sredstva propisana Stečajnim zakonom te tražio ukidanje odluka skupštine vjerovnika kako na samoj skupštini vjerovnika održanoj 4. travnja 2025., tako i u žalbi koju je podnio protiv pisanog otpravka rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. St-1162/2023-71 od 04.04.2025., a kojim je odbijen prijedlog tužitelja za ukidanje spornih mu odluka skupštine vjerovnika.

Konačno, rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-1759/2025-2 od 15. srpnja 2025. odbijena je žalba tužitelja i potvrđeno je rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1162/2023-71 od 4. travnja 2025.

U prvostupanjskom kao i u drugostupanjskom rješenju, koja su sudovi donijeli povodom tužiteljeva zahtjeva za ukidanjem istih odluka skupštine vjerovnika, za koje tužbom traži utvrđenje ništetnosti, navedeno je, između ostalog, sljedeće:

„9. Slijedom naprijed navedenog, ovaj sud zaključuje da u izreci navedene odluke skupštine nisu u suprotnosti zajedničkim interesima vjerovnika. Naime, nitko od vjerovnika nije iskazao interes za uplatu predumja za vođenje sudskog postupka protiv Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje radi naplate potraživanja u iznosu od 364.858,69 EUR, a Vladimir Penzić i Vlatko Bukovac su stavili ponudu da Vladimir Penzić i/ili Vlatko Bukovac otkupe predmetno potraživanje za 63.000,00 EUR kojim iznosom bi se namirili predviđivi troškovi stečajne mase. Dakle, notorna je činjenica da se na ovaj način stečajna masa dužnika uvećava za 63.000,00 EUR. S obzirom na to da ne postoji niti jedna protuponuda, sud smatra da je naprijed navedena ponuda u interesu vjerovnika.

10. Potrebno je i dodati da stečajnom vjerovniku Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje, koji je tražio ukidanje odluka skupštine, nije u interesu da se pokrene parnični postupak za isplatu iznosa od 364.858,69 EUR obzirom da je upravo Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje dužnik predmetne tražbine. Iz navedenog se može zaključiti da bi upravo ukidanje odluke o prodaji potraživanja bilo u isključivom interesu jednog vjerovnika i to Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, a protivno

interesima ostalih vjerovnika.“ (citati iz rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. St-1162/2023-71 od 04.04.2025.)

„16. Prvostupanjski sud je također naveo da stečajnom vjerovniku HZMO koji je tražio ukidanje odluka skupštine, nije u interesu da se pokrene parnični postupak za isplatu iznosa od 364.858,69 EUR s obzirom da je upravo HZMO dužnik predmetne tražbine. Naime, upravo ukidanje odluke o prodaji potraživanja bi bilo u isključivom interesu HZMO-a, a protivno interesima ostalih vjerovnika.

17.U konkretnom su slučaju odluke skupštine vjerovnika u skladu sa zakonom i u zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika pa nisu ispunjeni uvjeti iz odredbe čl. 108. st. 1. SZ-a za ukidanje predmetnih odluka. Ili drugim riječima, odluke skupštine vjerovnika se neće ukinuti zato što pojedini vjerovnik nije zadovoljan istima, nego će sud intervenirati samo ako je odluka očito protivna zakonu ili zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika.“ (citati iz rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-1759/2025-2 od 15. srpnja 2025.)

Potrebno je naglasiti da je tužiteljeva tužba ustvari prepisana žalba tužitelja, koju je podnio 14. travnja 2025. protiv pisanog otpisivanja rješenja stečajnog suca Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. St-1162/2023-71 od 04.04.2025., a kojim je odbijen prijedlog tužitelja za ukidanje odluka skupštine vjerovnika.

Dakle, kada nije uspio u Stečajnim zakonom propisanom postupku osporiti rješenje stečajnog suca o valjanosti odluka skupštine vjerovnika od 04.04.2025., onda to isto tužitelj pokušava u ovoj parnici, koja zakonom nije predviđena kao pravni put kojim se može osporavati odluke skupštine vjerovnika donesene u stečajnom postupku.

Dokazi: rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. St-1162/2023-71 od 04.04.2025; *prilaže se kao Prilog 1.2.*
Žalba tužitelja protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. St-1162/2023-71 od 04.04.2025; *prilaže se kao Prilog 1.3.*
rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-1759/2025-2 od 15. srpnja 2025.; *prilaže se kao Prilog 1.4.*

S obzirom da je u sudskom postupku već pravomoćno odlučeno o pravilnosti i zakonitosti odluke skupštine vjerovnika to je nedvojbeno kako navedena odluka nije niti može biti ništetna, stoga je očito kako je tužbeni zahtjev pod točkom I. petita potpuno promašen i neosnovan.

8. Konačno, čl. 187. st. 1. i 2. ZPP-a propisno je kako tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.

Utvrđenje ništetnosti odluka skupštine vjerovnika ne ulazi u domašaj citirane odredbe jer takav zahtjev ne predstavlja zahtjev radi utvrđenja nekog prava ni pravnog odnosa niti radi utvrđenja neistinitosti neke isprave.

Stoga, uz sve prethodno pobrojane razloge, koje zahtjev radi utvrđenja ništetnosti odluka skupštine vjerovnika čine neosnovanim, očito je da nije dopušteno u parnici tužbom zahtijevati utvrđenje ništetnosti odluka skupštine vjerovnika zbog čega tužbeni zahtjev naveden pod točkom 1. petita nije ni podoban za raspravljanje u ovom parničnom postupku, pa ga valja odbaciti.

9. Tužbene zahtjeve radi utvrđenja (2) ništetnosti Ugovora o ustupu (cesiji) tražbina i (3) ništetnosti Ugovora o kupoprodaji potraživanja; tužitelj zasniva na tvrdnji da je osnovan tužbeni zahtjev

radi utvrđenja (1) ništetnosti odluka skupštine vjerovnika, a to je izrazio slijedećim riječima (citirano s 5. stranice tužbe):

„Obzirom da su predmetne odluke skupštine ništetne, tj. ništetan je nalog prema kojem su sklopljeni pobijani Ugovori, stoga su i oni, obzirom da su izravno proizašli iz predmetnih odluka također ništetni.“

Prethodno je u ovom odgovoru na tužbu drugotuženik obrazložio da odluke skupštine vjerovnika, koje tužitelj napada svojom tužbom, nisu ništetne niti mogu biti ništetne, zatim da je tužitelj tražio njihovo ukidanje u stečajnom postupku u kojem su predmetne skupštinske odluke donesene, ali u tome nije uspio i njegov zahtjev za ukidanjem odbijen je kako od strane prvostupanjskog stečajnog suda, a također rješavanjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske odbijena je tužiteljeva žalba protiv ove odluke prvostupanjskog suda.

Dakle, činjenični osnov na kojem tužitelj temelji tužbene zahtjeve radi utvrđenja ništetnosti Ugovora o ustupu (cesiji) tražbina i Ugovora o kupoprodaji potraživanja, oba od 7. travnja 2025. ne postoji niti može postojati, pa su zbog toga i predmetni tužbeni zahtjevi neosnovani i stoga ih valja odbiti.

10. Tužitelju se svašta priviđa pa tako i slijedeće (citirano s 5. stranice tužbe):

„U svakom slučaju, osim što su ovakve odluke i ugovori protivni prisilnim propisima kako je gore navedeno, isti su duboko nemoralni, osobito jer je 2. tuženik glasao sam za sebe, kako bi ostvario imovinsku dobit, te da je 2. tuženik kojem se potraživanje ustupa direktor odnosno zakonski zastupnik stečajnog vjerovnika sa većinskim pravom glasa. Osobito je problematično to da je 2. tuženik bio u odnosu odvjetnik-klijent s 1. tuženikom, a posredno je zastupao interese tužitelja, obzirom da je imovinom tužitelja gospodario 1. tuženik.“

Primjenu odredbi Stečajnog zakona, za koje tužitelj navodi da bi bili povrijeđeni odlukama skupštine vjerovnika od 4. travnja 2025., preispitali su kako Trgovački sud u Zagrebu, kao prvostupanjski stečajni sud, tako i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u prethodno citiranim odlukama, pa stoga citirane tvrdnje tužitelja da su odluke skupštine vjerovnika, a posljedično tome Ugovori sklopljeni između tuženika, a time i navedene sudske odluke, protivne prisilnim propisima, očito su bespredmetne i potpuno promašene.

Nadalje, tužitelj tvrdi da je kod donošenja odluke skupštine „2. tuženik glasao sam za sebe“, što je netočno, jer drugotuženik nije stečajni vjerovnik pa nije ni mogao glasati „sam za sebe“.

O navodnoj „osobitoj problematičnosti“ navodnog konflikta interesa drugotuženika i njegovom navodnom zastupanju interesa tužitelja u odnosu odvjetnik-klijent, može se samo odgovoriti da zasigurno ni samom tužitelju nije jasno što je to izrekao, odnosno napisao. Za to nema drugog razložnog obrazloženja nego da je nedostatak bilo kakvog činjeničnog i pravnog osnova tužbenih zahtjeva uzrokovao da se tužitelj potpuno pogubio u svojim konstrukcijama, tako da je zalutao u šumi iracionalnih i besmislenih navoda.

Drugotuženik nikada nije zastupao interese tužitelja, niti osobno, niti mu je pružao usluge kao odvjetnik. Jedina poveznica između tužitelja i drugotuženika jest obveza drugotuženika, kao i svake osobe koja u Republici Hrvatskoj ima zasnovan radni odnos, uplaćivati doprinose za mirovinsko osiguranje. Jedina problematičnost koja između tužitelja i drugotuženika može nastati je hipotetska, ovisno o tome kolika će biti njegova mirovina u trenutku stjecanja uvjeta za odlaska u starosnu mirovinu i hoće li tužitelj moći isplaćivati mirovinu drugotuženiku. Ako ovako besmisleno pokretanje sudskih postupaka predstavlja uobičajenu praksu tužitelja, tada odnos tužitelja i drugotuženika, kao osiguranika, doista postaje „osobito problematičan“ jer ukazuje da tužitelj neodgovornim postupanjem umanjuje imovinu osiguranika mirovinskog sustava, odnosno ne upravlja i ne gospodari imovinom osiguranika pažnjom koja se od njega očekuje.

O „dubokoj nemoralnosti“ koju tužitelj navodno vidi u magli svojih konstrukcija, s žaljenjem se može konstatirati da je tužitelju moral kao kategorija nepoznato područje, a što jasno proizlazi iz tužiteljevih postupaka koji su uzrokovali stečaj prvotuženika i nenamirene dugove prema stečajnim vjerovnicima prvotuženika koji prelaze iznos od 2,8 milijuna EUR.

Tužiteljevo shvaćanje „morala“ je takvo da je odbio platiti dug od 364.858,69 EUR, koji je prouzročio prvotuženiku, kojem je osnivač i jedini član društva. Tuženikovo razumijevanje „morala“ je takvo da je u prosincu 2022. ispraznio u svoju korist sve račune prvotuženika u iznosu od 29.200.000,00 kuna (u prijevodu za 3.875.506,00 EUR) što je za posljedicu imalo da se dospjele obveze prvotuženika nisu mogle podmiriti, jer je prvotuženik ostao bez sredstava kojima bi mogao podmirivati nastale troškove poslovanja pa tako i plaće vlastitih radnika i odvjetničke troškove. Time je tužitelj izravno uzrokovao stečaj prvotuženika.

Dakle, kad tužitelj iznosi svoje shvaćanje „morala“ u tužbi, onda se to može jedino protumačiti kao sarkastično izrugivanje s onim što se u uređenom društvu vrednuje kao moralno.

Također, tužiteljevo pozivanje na moral je krajnje licemjerno. Naime, o (ne)moralnosti tužitelja sve što je potrebno znati može se iščitati iz izvještaja stečajnog upravitelja prvotuženika, osobito u dijelu izvještaja u kojem se utvrđuju uzroci insolventnosti koji su doveli do stečaja prvotuženika.

Dokaz: Izvadak iz Izvješća stečajnog upravitelja prvotuženika od 24. prosinca 2024. (str. 1.-8.); *prilaže se kao Prilog 1.5.*

11. U suštini, cijela predstava koju tužitelj nevješto pokušava uprizoriti svojom tužbom, motivirana je željom tužitelja da izbjegne plaćanje duga od 364.858,69 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od dospjeća svake pojedine tražbine počevši još od travnja 2022. pa nadalje.

Tužitelj predmetni dug nije podmirio prvotuženiku, a s druge strane je na svaki način pokušao omesti prvotuženika da protiv njega pokrene postupak naplate ove tražbine te posljedično nije ostala nikakva druga mogućnost nego da prvotuženik proda i ustupi predmetne tražbine jedinome kupcu koji bi bio zainteresiran za njihov otkup. Na taj način prvotuženik je u cilju zaštite interesa svih stečajnih vjerovnika prodao i ustupio drugotuženiku tražbine, koje ima prema tužitelju, a za što je dobio ovlaštenje skupštine vjerovnika.

Stoga, pokretanje ove parnice očito nije u interesu nijednog od stečajnih vjerovnika prvotuženika, pa čak ni u interesu samog tužitelja kao stečajnog vjerovnika za iznos priznate mu tražbine od 3.088,82 EUR, nego je ovu parnicu uzrokovao interes tužitelja, kao prijašnjeg dužnika prvotuženika, a potom kao drugotuženikovog dužnika, da izbjegne ili barem oteža naplatu tražbina koje je prvotuženik bio prisiljen prodati i ustupiti drugotuženiku, a kako bi pribavio potrebna sredstva za podmirenje obveza i predvidivih troškova stečajne mase.

Tome što tužitelj nastoji ovom parnicom postići treba prigovoriti pravnim razlozima, koje je drugotuženik iznio u ovom odgovoru na tužbu, ali kada se tužitelj pozove na moral ili spomene moral, onda to ne samo da je izvan konteksta ove parnice, nego prelazi i granice dobrog ukusa imajući u vidu da je tužitelj izravno protuzakonomitima radnjama uzrokovao stečaj prvotuženika i prouzročio je svim stečajnim vjerovnicima prvotuženika štetu, jer je u svoju korist umanjio imovinu prvotuženika, iako je kao jedini član društva znao da prvotuženik zbog toga neće moći podmiriti svoje obveze. Ovakve tužiteljeve radnje osim što su pravno nedopustive ujedno su i nemoralne.

12. Imajući u vidu sve navedeno, predlaže se naslovnom sudu odbiti tužbu kao neosnovanu te naložiti tužitelju HRVATSKI ZAVOD ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, Mihanovićeve 3, OIB: 84397956623, da naknadi drugotuženiku Vlatku Bukovcu, Zagreb, Ulica Ljudevita Posavskog 32D, OIB: 92108517120, troškove parničnog postupka za zateznim kamatama od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku 15 dana.

U Zagrebu, 4. prosinca 2025

Drugotuzenik po
punomoćniku